

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgericht Berlin — Wykładnia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (Dz.U. L 243, s. 1), a w szczególności jego art. 21 ust. 1 i art. 32 ust. 1 — Procedury i warunki wydawania wiz — Prawo do uzyskania wizy przysługujące ubiegającej się o wizę osobie, która spełnia warunki wjazdu — Ocena ryzyka nielegalnej imigracji — Swoboda uznania danych państw członkowskich

Sentencja

- 1) Artykuł 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) należy interpretować w ten sposób, że właściwe organy państwa członkowskiego mogą odmówić po rozpatrzeniu wniosku o wydanie wizy jednolitej wydania takiej wizy ubiegającej się o nią osobie tylko w przypadku, gdy można powołać się względem tej osoby na jedną z podstaw odmowy wydania wizy wymienionych w tych przepisach. Tym organom przysługuje w toku rozpatrywania tego wniosku szeroki zakres swobodnego uznania w odniesieniu do warunków stosowania tych przepisów oraz do oceny mających znaczenie okoliczności faktycznych w celu określenia, czy względem osoby ubiegającej się o wizę można powołać się na jedną z tych podstaw odmowy.
- 2) Artykuł 32 ust. 1 rozporządzenia nr 810/2009 w związku z art. 21 ust. 1 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, iż obowiązek wydania przez właściwe organy państwa członkowskiego wizy jednolitej jest zależny od warunku, że nie budzi poważnych wątpliwości zamiar opuszczenia przez osobę ubiegającą się o wizę terytorium państw członkowskich, zanim wygaśnie termin ważności wizy, o którą osoba ta występuje, w świetle ogólnej sytuacji państwa zamieszkania osoby ubiegającej się o wizę i uwarunkowań właściwych tej osobie, ustalonych w świetle informacji przez nią przedstawionych.
- 3) Rozporządzenie nr 810/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie przepisowi regulacji państwa członkowskiego, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który przewiduje, iż w razie spełnienia warunków wydania przewidzianych przez to rozporządzenie właściwym organom przysługuje uprawnienie do wydania wizy jednolitej ubiegającej się o nią osobie, przy czym nie uściśla, że mają one obowiązek wydania tej wizy, o ile taki przepis może być interpretowany w sposób zgodny z art. 23 ust. 4, art. 32 ust. 1 i art. 35 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Serron — Grecja) — Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE przeciwko Elliniko Dimosio

(Sprawa C-116/12) ⁽¹⁾

(Wartość celna — Towary wywożone do państwa trzeciego — Refundacje wywozowe — Uznane za nieistotne przetworzenie w państwie wywozu — Powrotny wywóz towarów na terytorium Unii Europejskiej — Określenie wartości celnej — Wartość transakcyjna)

(2014/C 52/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Serron

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afoi N. Christodoulou AE

Strona pozwana: Elliniko Dimosio

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Protodikeio Serron — Wykładnia art. 24, 29, 32 i 146 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) — Wartość celna — Wartość transakcyjna — Ustalenie — Wywiezione towary, które zostały poddane obróbce lub przetworzeniu w kraju wywozu niewystarczającym do uznania ich za produkty pochodzące z kraju ostatniego przetworzenia w rozumieniu art. 24 rozporządzenia i które nie zostały objęte procedurą uszlachetniania biernego w celu powrotnego przywozu do kraju pierwotnego wywozu

Sentencja

- 1) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 82/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że znajdują one zastosowanie do określenia wartości celnej przywożonych towarów na podstawie umowy, która choć uznana została za umowę sprzedaży, okazuje się być w rzeczywistości umową obróbki lub przetworzenia. W ramach takiego określenia wartości celnej bez znaczenia jest, czy czynności obróbki lub przetworzenia spełniają przesłanki określone w art. 24 tego rozporządzenia, tak aby dane towary były uznane za pochodzące z państwa, w którym czynności te zostały dokonane.
- 2) Artykuły 29 i 32 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 82/97, należy interpretować w ten sposób, że przy określaniu wartości celnej uwzględnia się wartość refundacji

⁽¹⁾ Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

wywozowej przyznanej w odniesieniu do danego towaru, która została uzyskana w wyniku działania polegającego na zastosowaniu prawa Unii w celu otrzymania z tego tytułu korzyści w sposób stanowiący nadużycie.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 grudnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Handelsgericht Wien — Austria) — Alfred Hirmann przeciwko Immofinanz AG

(Sprawa C-174/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo przedsiębiorstw — Druga dyrektywa 77/91/EWG — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Zakres odpowiedzialności — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za nabycie akcji)

(2014/C 52/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Handelsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alfred Hirmann

Strona pozwana: Immofinanz AG

przy udziale: Aviso Zeta AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Handelsgericht Wien — Wykładnia art. 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału (Dz.U. 1977, L 26, s. 1), art. 6 i 25 dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 345, s. 64), zmienionej dyrektywą 2008/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2008 r. (Dz.U. L 76, s. 37), art. 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi traktatu, w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich (Dz.U. L 258, s. 11), art. 7,

17 i 28 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE (Dz.U. L 390, s. 38), oraz art. 14 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (Dz.U. L 96, s. 16) — Odpowiedzialność spółki akcyjnej za naruszenie jej obowiązków w zakresie ujawniania informacji — Nieprawdziwe informacje zawarte w prospekcie emisyjnym — Przepisy państwa członkowskiego przewidujące w takim wypadku zwrot ceny zapłaconej przez nabywcę za subskrybowane akcje — Sytuacja, w której akcje te zostały nabyte na rynku wtórnym na podstawie prospektu emisyjnego

Sentencja

1) Artykuły 12, 15, 16, 18, 19 i 42 drugiej dyrektywy Rady 77/91/EWG z dnia 13 grudnia 1976 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału, zmienionej dyrektywą Rady 92/101/EWG z dnia 23 listopada 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w ramach transpozycji dyrektyw:

— 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych i zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE,

— oraz 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku)

po pierwsze, przewidują odpowiedzialność spółki akcyjnej, będącej emitentem, wobec nabywcy akcji tej spółki z tytułu naruszenia obowiązków w zakresie ujawniania informacji przewidzianych w tych dyrektywach, oraz po drugie, nakładają z uwagi na tę odpowiedzialność obowiązek dokonania przez zainteresowaną spółkę zwrotu na rzecz nabywcy kwoty odpowiadającej cenie nabycia akcji i przyjęcia z powrotem tych akcji.

2) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. [48 akapit drugi WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się obowiązywaniu przepisów krajowych, które w okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania głównego przewidują stwierdzenie nieważności z mocą wsteczną umowy nabycia akcji.